

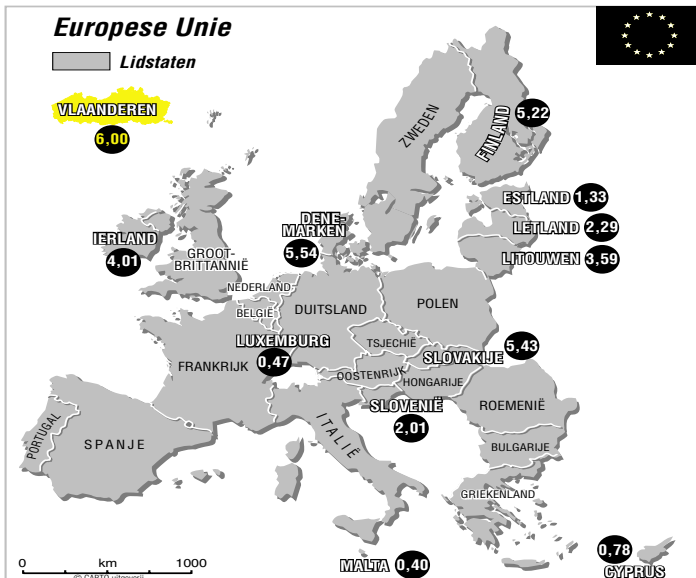
Doorbraak

Maandblad van de Vlaamse Volksbeweging vzw www.doorbraak.org

Afgifttekantoor Antwerpen X P508831 Passendalestraat 1A 2600 Berchem redactie@doorbraak.org

België-Belgique
PB
Antwerpen X
8/2828

9
2007

Het debat begint nu pas

De kracht van de argumenten van de tegenstanders van Vlaamse staats(her)vorming is omgekeerd evenredig met hun begenadigde aanwezigheid in de belangrijkste politieke media (VRT, *De Standaard*, *De Morgen*, *Knack*). Veel spelers in de ploeg, maar weinig gevaar voor doel. Ooit publiceren we een uitgebreid overzicht uit de grabbelton van de anti's en de contra's, maar vandaag houden we het bij de meest aangehaalde "argumenten". Welgezind wachtend op steviger weerwerk.

a) Vlaanderen zou te klein zijn en splitsen zou "waanzin" zijn in tijden van Europese eenmaking. Elf van 25 EU-staten zijn kleiner (van Ierland tot Denemarken of Luxemburg tot Finland, zie hierboven). Het aantal Europese staten nam de jongste 25 jaar fors toe. Het aantal wereldstaten steeg sinds 1950 van 75 tot 200 vandaag. Zo voorbijgestreefd is "staatsvorming" dus ook weer niet. Ze ligt op het pad van de logica: een bestuur dicht bij de mensen. De Vlaamse gemeenschap heeft een voldoende afgebakend cultureel, politiek en economisch profiel, dat zich op elk vlak duidelijk onderscheidt van het profiel van onze zuiderburen. Hoe vlot "federaal" bestuur werkt, hebben we gezien de voorbije maanden en jaren.

b) Een federale kieskring zou de unie redden? Dat is het bekende Pavia-voorstel, dat politologen hebben bedacht. Zonder veel succes overigens, behalve bij de VLD'ers die de eigen verrijzenis menen te zien in de verhoopde bonus van een "federale" blauwe lijst. Het is een mysterie hoe zoveel verstandige mensen (Kris Deschouwer, Carl Devos, Stefaan Walgrave...) in zo'n zwak voorstel zijn getuimeld. Alsof in zo'n kieskring Vlamingen plots voor Walen zouden stemmen en omgekeerd. Alsof Letermé voor Franstaligen plots aanvaardbaar wordt als hij in een nationale kieskring zou zijn verkozen. Alsof Di Rupo

of Reynders zouden scoren in Vlaanderen... Bovengenoemde professoren, het sp.a-gekleurde analistenteam van de VRT, zijn zowat onze politieke opvoeders. Als lustige leerling-luisteraar wachten we geduldig tot ze hun mislukking toegeven.

c) Vlaanderen zal Brussel niet verliezen, want Brussel kan niet zonder Vlaanderen. Brussel is een internationale stad en Vlamingen zijn er een krimpende minderheid. Vlaanderen zal over een specifieke oplossing voor de stadstaat onderhandelen met verschillende partners (Brusselaars, Vlamingen, Walen, EU, allochtonen). Paniekzaaiers als Guy Vanhengel, Vic Anceaux, Walter Zinzen of Geert Van Istendael zijn de wat verwerende vertegenwoordigers van nog enkele tienduizenden Vlaamse Brusselaars. Enige bescheidenheid omtrent hun biotoop zou hun pleidooi in Vlaanderen krachtiger maken. En een Wallobrux is voor de Franstaligen al helemaal een fictief verhaal. Tenzij ze de stad echt de dieperik in willen.

d) Het buitenland zou een splitsing niet pikken? De splitsing van Tsjecho-Slovakije of onafhankelijkheid van Montenegro werden toch ook aanvaard? Soevereiniteit is een internationaal aanvaard principe. Een onderhandelde splitsing zal wél worden aanvaard. Vlaanderen is geen provincie zoals Kosovo, Vlaanderen verlaat niet het pad van rede en overleg, maar Vlaanderen heeft wat het móet hebben om onafhankelijk te worden: een Vlaams Parlement. Prof. Senelle wees de weg. Zelfs Vande Lanotte acht dit mogelijk (lees Bracke, blz. 14). Geen internationale instantie die de volksvertegenwoordiging van zes miljoen Vlamingen opzij zou schuiven.

e) Economische rampspoed dreigt als we lang bakkeleien over ruzie maken? De haute finance, de VBO-top, de gouverneur van de Nationale Bank, het beeft al wat er aan belgicisme leeft. Helaas, de Vlaamse werkgevers (Voka, Unizo) zijn niet in paniek. De economie stopt niet aan grenzen, net zo min als treintjes en snelwegen...

■ JAN VAN DE CASTEELE

■ **Paul Baeten Gronda over vrijheid van betogen in De Morgen, 15 september 2007:** 'Vinden dat er te veel moslims naar Europa komen..., dat is een mening die, of ze nu van een caf racist of een bange cultuurpoliticus komt, waarschijnlijk wel enkele mensen delen. Wie ben ik om te zeggen dat ze het allemaal fout hebben en vooral: wie is Freddy Thielemans om hen te verbieden door de Brusselse straten te wandelen?'

■ **Filip Dewinter over verkener Van Rompuy in Gazet van Antwerpen, 15 september 2007:** 'Met Herman Van Rompuy als koninklijke verkener weten we welk vlees we in de kuip hebben: hij is uitgestuurd om de belangen van de monarchie en het federale België veilig te stellen. De koning stuurt en manipuleert de formatie. Dat is niet democratisch. Van Rompuy is de handelsreiziger van Albert II.'

■ **Karel De Gucht over Franstaligen en Leterme Karrewiet in Het Laatste Nieuws, 14 september 2007:** 'De reacties op de jongste uitspraken van Leterme over het onderwijs zijn buiten elke verhouding. Het lijkt of de Franstaligen zich het recht voorbehouden een vetorecht uit te oefenen op welke Vlaming premier kan worden. Wel, dat kan niet.'

■ **Johan Sanctorum over progressieven en België - www.visionair-belgie.be, 14 september 2007:** 'De "progressieven" zijn in de Belgische context conservatief en willen vooral het status-quo handhaven...'

■ **Bart De Wever over BHV in Le Soir, 13 september 2007:** 'Zelfs voor BHV pleit ik voor onderhandelingen. Ik ben geen Vlaamse Milosevic.'

■ **Ludo Dierickx (B Plus en kandidaat voorzitter Groen!) over nationalist Bart Staes in De Standaard, 12 september 2007:** 'Ik wil van Bart Staes, waarvan men niet mag vergeten dat hij van de Volksunie afkomstig is, toch wel duidelijkheid over het Vlaams-nationalistisch profiel dat hij de partij wil aanmeten. Als internationalisten moeten we ons afzetten tegen elke vorm van nationalisme.'

■ **Rik Van Cauwelaert in Knack, 4 september:** 'De N-VA lozen en zich tevreden stellen met wat Eric Van Rompuy 'een communautaire Cola Light' noemde, is voor CD&V evenwel geen optie. De minste communautaire toegeving zal bij de regionale verkiezingen van 2009 tegen haar worden gebruikt.'

KORT

Halle-Vilvoorde Komitee en VVB zijn blij met vrijspraak bijzitters

Het Halle-Vilvoorde Komitee en de Vlaamse Volksbeweging zijn tevreden dat de rechtbank van Dendermonde drie "dienstweigeraars" vrijsprak, die geweigerd hadden als bijzitter te zetelen in een kiesbureau (uit protest tegen de niet-splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde). Beide organisaties hadden voor de verkiezingen hiertoe iedereen opgeroepen. Op 10 juni waren er 180 personen die effectief dienst weigerden.

Opsteker

Rechter Freddy Troch wees er op dat ook bij deskundigen en toppolitici discussie bestaat over het al dan niet grondwettig zijn van de federale stembusslag. Het vonnis vormt een opsteker voor de 47 andere dienstweigeraars die op dit ogenblik door het gerecht worden nagezeten, hetzij met politieverhoren, hetzij met een voorstel tot minnelijke schikking. Het is ook de bevestiging dat de rechtsstaat stand blijft houden, ook wanneer de overheid de rechtsregels manifest met de voeten treedt en bevestigt dat ook de politiek de rechtsstaat dient te eerbiedigen. De splitsing van BHV zonder prijs moet er nu eindelijk komen, aldus beide organisaties.

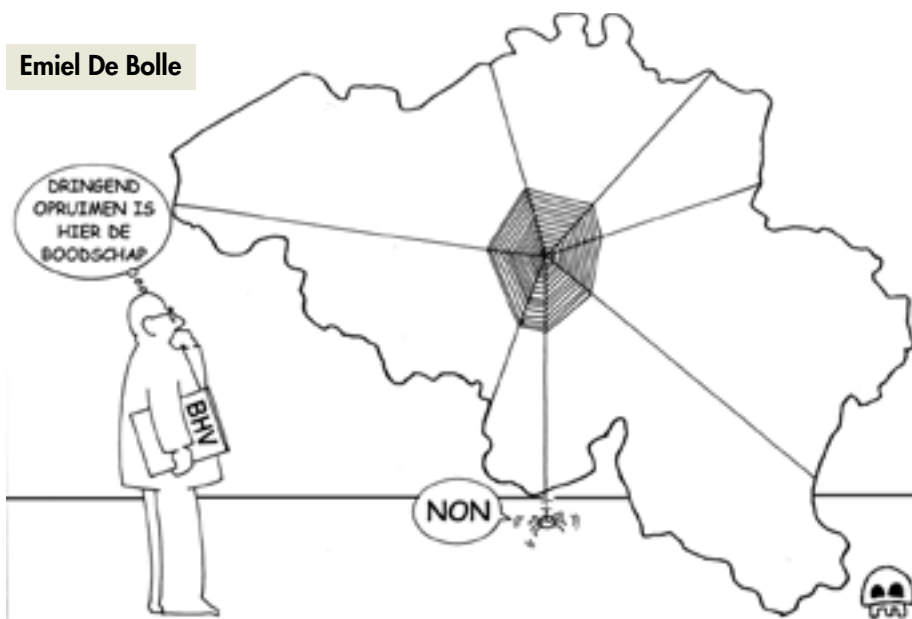
Sanctorum versus Slangen

In mei 2006 publiceerde cultuurfilosoof en Doorbraak-medewerker Johan Sanctorum kritische artikelen over VLD-partijstrateeg Noël Slangen. Sanctorum werkte ooit bij Slangen. Slangen trok naar de rechtbank en eiste een schadeclaim (drie jaarlonen) én wil een publicatieverbod over zijn persoon. De Morgen ("De zaak Slangen vs. Sanctorum", 14 sept.) publiceerde een door veel "schoon volk" ondertekende platformtekst waarin sprake is van 'een verontrustende evolutie', een 'bewijs dat er inzake persvrijheid wel degelijk iets loos is'. 'Het juridisch stalken is een nieuwe vorm van censuur', aldus de ondertekenaars (o.m. Ludo Abicht, Pol Deltour, Rik Van Cauwelaert van Knack). Meer info: www.visionair-belgie.be.

Sabam

De auteursvereniging Sabam ging op de achterste pootjes staan toen ze vernam dat de Vlaamse regeringsonderhandelaars de au-

Emiel De Bolle

teursvereniging wilden splitsen. De Vlaamse regering probeert al jaren de Sabam-bijdrage voor verenigingen af te laten schaffen. 'We zijn een van de laatste culturele linken tussen de verschillende gemeenschappen van ons land, en die wil men nu verbreken', aldus Sabam in een brief aan de leden (*DS*, 17 augustus). Een splitsing zou leiden tot 'catastrofale gevolgen' (ingewikkelder, duurder, slecht voor auteur en consument). Voorzitter en "ridder" Leduc liet duidelijk zijn afkeer blijken in een brief aan alle partijvoorzitters. Directeur-generaal is Jacques Lion, man van MR-signatuur. Gedelegeerd bestuurder is Johan ('ik voel mij zeer Belg') Verminnen, lid van de baronnieke Optimistenbond (zie *Doorbreek* september 2007).

Volk en bier

In Puurs is er welgeteld één verkozene (1/25) van Progressief Puurs (sp.a-Spirit-groen). Die slaat tilt omdat er sinds 1937 in Breendonk nog een (één van de drie) Cyriel Verschaevestraat ligt. Boos ook, omdat burgemeester en Vlaams volksvertegenwoordiger Koen Van den Heuvel (CD&V) een borstbeeld inhuldigde van Albert Moortgat, uitvinder van het Duvelbier en ooit nog "oorlogsborgemeester". Van den Heuvel liet de plechtigheid doorgaan. Van Moortgat onthoudt een verstandig mens vooral dat hij goed bier maakte. 'De Belgische regering heeft overigens aan Albert Moortgat onder andere de titel van ereburgemeester toegekend', aldus Van den Heuvel (*DS* 17 sept.)

B Plus en sp.a

In een reactie op een artikel in vorige *Doorbreek* over B-Plus en belgicistische organisaties laat Luc Ryckaert van de Belgische Progressieve Socialisten (BPS) weten dat over zijn vereniging niet in de verleden tijd hoeft te worden gesproken. Zo werden onlangs de "verse" sp.a-volksvertegenwoordigers Christine Van Broeckhoven en David Geerts lid. De BPS-lijst is een interessant overzicht van belgicist-socialisten: de Vlaams-parlementsleden Michèle Hostekint, Kurt De Loor, Marcel Logist, Elke Roex en Gracienne Van Nieuwkerke, de federale kamerleden Hans Bonte, Jan Peeters en Ludwig Vandenhove, André Van Nieuwkerke, Dalida Douifi en David Geerts (Heist-o-d-b), senator Myriam Vanlerberghe (Izegem) en EU-parlementslid Mia De Vits.

→ vervolg p. 11

Nog steeds "Ils nous ont pris la Flandre"

Uitgenodigd worden voor een debat op de RTBf is altijd interessant, toch voor zover men voldoende Frans spreekt om er zijn mannetje te staan. Het overkwam me vorige zondag (*Mise au point*, 9 september). Niet dat ik ditmaal echt veel heb bijgeleerd; vooral zijn er een aantal donkere vermoedens van mijn kant over de mentalité van de Francobelgische politici bevestigd geworden, nog veel duidelijker dan ik tevoren dacht.

Opnieuw is mij duidelijk geworden dat de kloof tussen Vlaanderen en Franco-belgië inderdaad nog altijd zeer sterk samenhangt met een taalkwestie, zonder daartoe beperkt te blijven.

Nog altijd gaat het om een totale weigering van de Franstaligen om te aanvaarden dat de publieke taal in Vlaanderen ééntalig Nederlands is. Nog altijd is er de overtuiging "Vlaanderen is ook van ons, want het is een deel van België". Het bekende citaat uit de *Lettre au roi sur la séparation de la Wallonie et de la Flandre* van Jules Destrée (1912) blijft nog steeds gelden: 'Ils nous ont pris la Flandre, d'abord. Certes, c'était leur bien. Mais c'était aussi un peu le nôtre'.

Het is nog steeds de idee dat waar ook ter wereld er zelfs maar één Franstalige woont of gewoond heeft, dat land ten eeuwigen dage het Frans zou moeten erkennen. Het doet me heel sterk denken aan de Servische ideologie die in de voorbije decennia steeds heeft volgehouden dat waar ook er Serviërs wonen, het land daardoor Servisch is, of toch minstens ook van Servië (ter illustratie, bij de zeshonderdste verjaardag van de Slag op het Merelveld werd aldaar verklaard: 'Kosovo is Servië en dit feit is niet afhankelijk van Albanese geboortecijfers of Servische sterftcijfers. Er ligt hier zoveel Servisch bloed en er zijn zo veel Servische heiligdommen dat het nog Servisch land is als er niet één Serviër meer woont'.

Zo blijven de francobelgen bij manier van spreken stellen dat Vlaanderen van hen is omdat Maeterlinck er begraven ligt en die in het Frans schreef. In het RTBf-debat kon Armand Dedecker het alvast niet laten weer te stellen dat Vlaanderen historisch toch ook Frans is. Net zoals islamisten beweren dat zowel Israël als Spanje nog steeds van hen zijn, omdat ze dat ooit bestuurd hebben.

Wat achter die houding echter steeds opnieuw schuilgaat, is eenvoudigweg de weigering om een gelijke behandeling van het Nederlands en het Frans te aanvaarden. Vanuit een oogpunt van rechtvaardigheid is het territorialiteitsbeginsel niet het enig mogelijke beginsel. Telkens opnieuw moeten we de francobelgen eraan herinneren dat het niet de Vlamingen zijn die ervoor gekozen hebben, maar de Walen die absoluut niet konden aanvaarden dat heel België en dus ook Wallonië tweetalig zou zijn. Maar nog steeds hebben ze niet aanvaard dat wat voor Wallonië moet gelden, ook voor Vlaanderen moet gelden, nl. dezelfde ééntaligheid. Steeds weer wordt dan het *drogargument* bovengehaald van de "rechten" van de Vlamingen in Brussel. Sommige Vlamingen lopen in een debat overigens nog steeds in die valkuil; maar de positie van Franstaligen in Vlaanderen kan enkel vergeleken worden met die van Nederlandstaligen in Wallonië. Het is enkel op die reciprociteit dat België kan (of althans kon) overleven.

Steeds weer blijkt de houding van asymmetrie in plaats van reciprociteit die de bijl is aan de wortel van de Belgische boom. Die asymmetrie houdt in dat in gebieden waar het Frans de meerderheid is het territorialiteitsbeginsel geldt, in gebieden waar het in de minderheid is de zogenaamde "rechten van Franstaligen". In het ene gebied het recht van Franstaligen om enkel Frans te begrijpen, aan de andere kant het recht om de anderen te verplichten Frans te begrijpen en te hanteren.

Zolang aan die asymmetrie geen einde komt, zal er geen normale verstandhouding komen tussen deze beide buurvolkere. Ceterum censeo dat dit eerst een scheiding vereist opdat er nadien op basis van vrijwilligheid en reciprociteit met elkaar zou kunnen worden samengewerkt.

■ MATTHIAS STORME

Opgelet met voorbarig vreugdevuur

Vlaanderen mag transfers niet laten betonneren

De werkloosheidskloof tussen Vlaanderen en Wallonië is de kern van het transferprobleem. Ze groeit nog. Wallonië en Brussel slagen er - ondanks langdurige massale Vlaamse en Europese economische steun - niét in de enorme achterstand goed te maken. Hoge werkloosheid betekent minder (Waalse) inkomsten en meer (Waalse) uitgaven. En zorgt derhalve voor meer transfers vanuit Vlaanderen. Aan zegebulletins hebben we geen boodschap.

Euforische berichten over de heropstanding van Wallonië, zelfs in Vlaanderen ronken sommigen er al gezellig over, maar ze zijn voorbarig. Dat geven zelfs veel Franstaligen toe: Het IRES (Institut de recherches économiques et sociales) relativeert de impact van het Marshallplan. 'De directe impact ervan is nog niet voelbaar.... Het gaat beter met Wallonië, maar nog niet fantastisch', zegt IRES-onderzoeker Philippe Ledent (DM, 19 juli).

De "kering" is verre van in zicht. De economische activiteit in Vlaanderen steeg in 2006 met 3,3 procent, zegt de Vlaamse administratie. In Wallonië bedroeg de groei volgens het Waals bureau voor de statistiek 2,7 procent (*De Tijd*, 14 sept.). De Waalse werkloosheidsgraad daalt minder snel dan de Vlaamse.

Werkloosheidskloof wordt nog groter

De regionale verschillen in werkgelegenheid en werkloosheid worden in veel verslaggeving én in internationale rapporten vaak niet vermeld. De "Belgische" cijfers worden dikwijls zonder regionale nuance overgenomen door de Waalse, maar zelfs ook door Vlaamse kranten.

Volgens de OESO scoort "België" erg slecht met 21% *jeugdwerklozen* (gemiddelde Europa 17%). Wie dergelijke cijfers leest, moet waakzaam zijn. Het Vlaamse Steunpunt Werk en Sociale Economie (WSE) stelt dat Vlaanderen met een score van 12,5% in Europa op de achtste plaats landt. De situatie in Wallonië en Brussel - met respectievelijk 31% en 35% - valt volgens het Steunpunt ronduit 'dramatisch' te noemen. Alleen acht Poolse en twee Italiaanse regio's torsen een nog hoger aantal werkzoekende jongeren.

Wallonië doet het stilaan beter?

De Morgen van 19 juli kopt "Werkloosheid in Wallonië blijft verder dalen". Een week later titelt dezelfde krant "Belgische werkloosheid stijgt in juni". Merkwaardige titels die compleet voorbijgaan aan de regionale verschillen, die nochtans elke maand meer dan duidelijk blijken uit de RVA-statistieken. Uit de recentste RVA-cijfers (juli 2007) blijkt dat de werkloosheid in Vlaanderen - waar die nota bene al heel erg laag ligt - het jongste jaar daalde met 13,2%, terwijl die in Wallonië "maar" daalde met 5,20% en in Brussel met 2,60%. Waarom

	Vlaams Gewest	Waal's gewest	Brussel Hoofdstede delijk Gewest
Aantal	151.244	209.584	72.723
- 1 maand	2.182	1.832	829
- een jaar	-23.014	-11.526	-1.978
Jaarbasis juli 07 tgo. juli 06	-13,20%	-5,20%	-2,60%

wijst men daar nauwelijks op? Niet relevant? Of té relevant?

Er wordt in een debat al eens opgeworpen dat de vergelijking tussen deelstaten niet klopt, dat er in Wallonië ook wel streken zijn waar het beter gaat dan in andere, dat er binnen Vlaanderen ook wel verschillen zijn tussen streken onderling.

Met deze halve waarheid verdoezelt men een leugen. Onderstaande tabel verduidelijkt dat de werkloosheid in de best scorende Waalse gebieden (Aarlen, Nijvel, Virton) nog een stuk onder die ligt van de slechtst scorende Vlaamse gebieden (Antwerpen, Hasselt, Gent). Er is dus meer aan de hand...

Bron: DS en LS, 27 maart 2007

En er is meer. In Wallonië werden duizenden werklozen uit de statistieken gehaald, want volgens de krant *La Libre Belgique* ging het hier om "demandeurs d'emploi inscrits librement" - "vrijelijk ingeschreven werkzoekenden" dus. 'Maar ze krijgen wel een uitkering, daar niet van', schreef Rik Van Cauwelaert (*Knack*, 30 mei 2007)

Werk en overheid: de camouflage

Bovenstaand beeld is geen aanleiding tot euforie. De daling van de werkloosheid is bovendien vrij kunstmatig. De Belgische groeicijfers werden de afgelopen tien jaar opgeschroefd door een te hoge overheidsconsumptie... 'Als er al sprake was van nieuwe banen, dan werden die grotendeels - 70%! - door de overheid gesubsidieerd', schrijft Rik Van Cauwelaert (*Knack*, 11 juli). Opvallend is het grote aandeel van de overheidstewerkstelling in de totale werkgelegenheid: Vlaanderen: 15,3%, Wallonië: 22%, Brussel: 25,7%.

Hoop doet leven? De onwaarschijnlijke federale oplossing

Het lost niets op te jammeren over het verleden, maar de analyse moet wel gebeuren binnen het juiste kader. Veel verslaggevers specialiseren zich in het produceren van optimistische, maar zeker ook eufemistische berichtgeving. Met te veel optimisme en eufemisme zijn Wallonië en Brussel niet gebaat. Over naar zogenaamde oplossingen, denksporen allerhande. Misschien zijn er wel oplossingen om "de kloof" te dichten?

Hoop doet leven? (1) De arbeidsbemiddeling

Enige federale euforie lijkt er te zijn rond de samenwerking van de gewestelijke arbeidsbemiddeling. 'Tienduizenden Franstalige werkzoekenden voor Vlaamse knelpuntbanen', klinkt het vrolijk (*DM*, 6 juli 2007). Waarover gaat het? De Gewestelijke arbeidsbemiddelingsdiensten van dit land (VDAB voor Vlaanderen, Forem voor Wallonië en Actiris voor Brussel) maken sinds een paar jaar 'afspraken' over de uitwisseling van vacatures. Applaus!, waarom niet?

Maar nu concreet: Forem zou op jaarbasis 50 000 Waalse werkzoekenden uitsturen voor 5000 Vlaamse vacatures. Actiris (de Brusselse VDAB) zou 6000 Brusselse werklozen doorverwijzen naar 1000 openstaande jobs in de Vlaamse rand rond de hoofdstad.

VDAB-baas Fons Leroy is een nuchter man, en 'kan niet beloven dat er voortaan jaarlijks effectief 6000 Vlaamse jobs zullen worden ingenomen door Waalse of Brusselse werklozen'. (*DS*, 29 juli)

"Als" die 5000 Waalse "taalgrensoverschrijders" met z'n allen effectief in Vlaanderen een job vinden, zou de Waalse werkloosheid spectaculair dalen met 2,5 procent... En dan?

Hoop doet leven? (2) De mobiliteit

Een andere blijde mare: De 'pendelarbeid van Wallonië naar Vlaanderen neemt weer toe met 1000 per jaar', meldt een krant blij (*DS* 29 juli, officiële pendelstatistieken FOD Economie, www.statbel.fgov.be)

Applaus? Het is maar hoe je het bekijkt, natuurlijk. In 2000 werkten 38 000 Walen in Vlaanderen, in 2006 nog 36 000. Ter vergelijking: in 2006 werkten 56 000 West-Vlamingen in Brussel, niet bepaald bij de deur... In totaal gaan bijna dubbel zoveel Vlamingen als Walen in Brussel werken (229 500 Vlamingen tegenover 126 500 Walen).

Hoop doet leven? (3) De taal

En nog meer blijdschap: Forem en Actiris willen meer taalopleidingen Nederlands voor "hun" werklozen. De vzw Synerjob organiseert op 4 oktober een *talendag*. Applaus, welgemeend. Maar uitkijken naar het resultaat.

'Maak de werklozen tweetalig', schrijft Rudy Aernoudt (B Plus) in *Knack*. Maar tegelijk lacht hij een beetje met de Vlaamse ergernis over de taaltoestand in Brussel. 'De meeste boeken over Brussel behandelen vragen als hoeveel Brusselaars nog Nederlands spreken, en wat we moeten doen om Brussel terug te winnen. Maar dat is de vraag niet. In Brussel worden 200 talen gesproken!' (*E-Knack*, 24 juli) Een mooi voorbeeld van warm en koud blazen. We wensen hem veel succes in het overtuigen van de 198 andere taalgroepen om inderdaad Nederlands te leren. De vraag is of over de nadelen van het Brusselse multiculturele model nog mag worden gesproken?

Hoop doet leven? (4) Onderwijs en opleiding

Sinds eind 2006 worden de Waalse werkzoekenden gescreend en wordt in een evaluatiegesprek nagegaan of ze wel over de gepaste vaardigheden beschikken. Tot nog toe werden vijf functies geanalyseerd: slagers, frezers, autotechnici, boekhouders en metselaars. Trends-Tendances telde bijna 7000 werklozen die voor die functies in aanmerking komen. Van hen zijn er 3747 gecontacteerd voor een screening en 1624 mensen hebben die ook aanvaard. Maar slechts 153 onder hen blijken over voldoende competenties te beschikken. Van alle gescreende werklozen is slechts 12 % gekwalificeerd. (Alain Mouton, *Trends*, 5 juli 2007)

*De N-VA-vrachtwagens naar Strépy.
Niet politiek correct signaal. Maar onterecht?*

Op 2895 geregistreerde werkloze metselaars werden er 1246 gecontacteerd voor een gesprek. Slechts 493 hebben daar positief op geantwoord (39 %). Uiteindelijk bleken er slechts 41 over de juiste competenties te beschikken.

Bij nader toezien zijn de goede voornemens inzake enige druk op de Waalse arbeidsmarkt niet bijster nieuw. De gewestministers Michel Daerden en Renaat Landuyt spraken in 2000 al af om de Waalse werklozen, jong en oud, een beroepsopleiding te laten volgen in Vlaanderen (en vice versa). Die opleiding zou gepaard gaan met intensieve taalbaden. Ook de Koning Boudewijnstichting nam aan het project deel (*DS*, 9 feb 2000). Waar zijn de resultaten?

Hoop doet leven? Samenvatting

Samengevat: betere bemiddeling (1), mobiliteit (2), taal (3) en onderwijs (4), het zijn uitdagingen voor Brussel en Wallonië. Maar de belangrijkste uitdagingen zouden hier wel kunnen verzwegen zijn. Ingrijpen in de misschien wel te toegankelijke sociale voorzieningen (5) en tegen het vele zwartwerk (6).

Ondertussen blijft Vlaanderen op zoek naar werknemers om de vacatures in te vullen.

Hoop doet leven? De twijfel

Om Wallonië uit het economische moeras, maar om ook daar ook zelf niet in verzeild te geraken zal politiek Vlaanderen politieke moed nodig hebben.

Vooreerst een drastische mentaliteitsverandering in de attitude tegenover Vlaanderen en het Nederlands. Wie bijt nu in de hand van diegene die hem helpt? De Franstalige politici doen dat wel. De media evenzeer. Dat moet stoppen.

Voorts moeten de verschillen worden erkend, moet Vlaanderen zijn vrijheid krijgen en Wallonië zijn vrijheid nemen. Zoals Eric Ponette (AK-VSZ) al vaker vroeg: 'Het arbeidsmarktbeleid, met inbegrip van tewerkstelling, arbeidsvoorziening en werkloosheidsvergoeding moet aan Vlaanderen en Wallonië worden toegekend, zodat beide deelstaten hun eigen klemtonen kunnen leggen'. Vlaanderen (en ook België) kan dit "Waalse" probleem (opleiding, taal, controle, sturing en sanctionering) niet oplossen. De Vlaams-Waalse geldtransfers zijn voor Wallonië contraproductief. Geef Wallonië een bovenste beste springplank. In plaats van elk jaar opnieuw een hangmat.

■ JvBC

Ceci n'est pas un transfert

De Franstalige professoren verschillen van mening

Terwijl een aantal Vlaamse romantici nog dromen van vijf minuten politieke moed, wordt in Franstalig België toch ietwat ernstig nagedacht over het ondenkbare: de splitsing van het land en de gevolgen. In L'Echo van 31 augustus 2007 geven vier Franstalige professoren hun mening. Verschillend, op sommige punten zelfs tegenstrijdig, maar interessant om er kennis van te nemen. De discussie is doorgeschoten naar de splitsing van het land terwijl de splitsing van de Sociale Zekerheid nog niet op de onderhandelingstafel lag, zelfs nog geen begin van splitsing of zelfs nog geen begin van een geleidelijke afbouw van de transfers.

Henri Capron

De kern van het betoog van Prof. Henri Capron (Economie - ULB): het uiteenvallen van het land zou een zware slag zijn voor alle Belgen. Onmiddellijk gevolgd door: Vlaanderen is in staat om de slag te overleven, maar zou er niet rijker van worden.

Hij heeft berekend dat door het wegvallen van de solidariteit de kosten van de scheiding aan Wallonië en Brussel 3,5 miljard euro zal kosten. Duizend euro per Waal en 200 euro per Brusselaar.

Voor die prijs moeten ze het dus niet laten. Toch een paar opmerkingen. Alleen al in de *Sociale Zekerheid* bedraagt de transfer 3,740 miljard euro volgens het Warandemanifest en 4,180 miljard euro volgens Prof. Pierre Pestieau van Luik. (zie hierna). Bovendien is er nog een transfer van 1,3 miljard euro via de *financiering van Gemeenschappen en Gewesten*. Capron moet dus een aantal transfers getransfereerd hebben naar nienlandsland.

Hij kent het Warandemanifest maar ontkent een aantal transfers.

Via federale begroting

Vooreerst negeert Capron de transfers via de *federale begroting*. Voor Capron zijn dat 'collectieve uitgaven die per definitie ondeelbaar zijn, want ze slaan op onverdeelbare goederen'. Hij geeft als voorbeeld autowegen...

Welnu, de kosten van autowegen kunnen, indien nodig, tot op één m³ beton nauwkeurig, worden gesplitst. Maar autowegen moeten niet worden gesplitst. Het gaat om geld, niet om beton. Er zullen ook geen "slagbomen" komen. Blijkbaar komen de Franstaligen niet los van het door hen geschapen beeld dat de tram zal stoppen in Tervuren.

Het gaat overigens om veel meer dan om autowegen. Het gaat ook over het geld dat de Vlamingen afgeven om een deel van de wedden, sociale lasten en pensioenen te betalen van de ambtenaren die Wallonië naar verhouding méér heeft dan Vlaanderen.

Het gaat ook over het geld dat de Vlamingen extra afgeven, als gevolg van hun hogere tewerkstellingsgraad en hogere inkomens, in de financiering van de federale uitgaven.

Onverdeelbaar? Al deze kosten kunnen tot op één eurocent nauwkeurig verdeeld worden. (N.B. De Brusselaars zitten wat deze financiering betreft in hetzelfde schuitje als de Vlamingen)

Als de Walen zeggen *Ceci n'est pas un transfert*, wel voor ons dan ook niet als ze deze kosten zelf willen betalen.

Via intresten staatsschuld

Ook de intresten op *de staatsschuld* zijn voor Capron geen transfers. 'Die staatsschuld is ontstaan uit een accumulatieproces in de tijd dat het land nog niet geregionaliseerd was'. Ha bon...

De eerste staatshervorming dateert van 1970. Alle schulden die toen en vroeger aangegaan werden zijn al lang afbetaald. In verhouding tot hun bevolking hebben Wallonië en Brussel een groter aandeel in het ontstaan van de staatsschuld (wat ons betreft, mag die berekend worden vanaf de regionalisering) en een kleiner aandeel in het terugbetalen ervan. Als de Walen en de Brusselaars de lasten in hun deel van de staatsschuld zelf willen betalen dan zijn dat voor ons geen transfers meer. *Ceci n'est pas un transfert*.

Economische kosten

Prof. Capron waarschuwt ook voor een aantal *extra economische kosten*. Zo zou iedere onderneming in geval van splitsing een zetel moeten hebben in ieder Gewest. Merkwaardige rede-nering. Is het bij voorbeeld in de Europese Unie dan zo dat iedere onderneming een zetel moet hebben in ieder land van de EU?

Betalen we na een splitsing *belasting volgens werkplaats of woonplaats*? Hier heeft Capron een punt, m.b.t. de pendelaars naar Brussel. De oplossing ligt voor de hand: koppel de vennootschapsbelasting aan de woonplaats van de vennootschap (niet de maatschappelijke zetel, maar de vestigingsplaats) en koppel de personenbelasting (en de sociale zekerheid) aan de woonplaats van de persoon. Dit zijn ook de plaatsen waar zowel privé- als rechtspersonen hun grootste maatschappelijke lasten veroorzaken.

Zullen de *Internationale Organisaties in Brussel* blijven, vraagt hij zich vervolgens af. Waarom niet? Dat zal vooral van het Brussels Gewest afhangen. Als zij met hun waterhoofd, dikke nek en korte beentjes denken het alleen te kunnen, dat ze het dan doen. Onder bepaalde voorwaarden is Vlaanderen bereid, hopelijk samen met Wallonië, en misschien samen met de E.U. er een mooi Europees district van te maken.

Prof. Capron besluit: de Franstaligen moeten zichzelf niet bedriegen: Vlaanderen is in staat om zijn plan te trekken maar moet niet denken om er op termijn rijker van te worden.

Besluit:

Wat is het heerlijk in een surrealistisch land. De Vlamingen zijn er van overtuigd jaarlijks 11 miljard euro van hun eigen

geld terug te krijgen. Door de truc met: *ceci n'est pas un transfert*, kunnen de Walen en de Brusselaars ervan overtuigd zijn dat zij maar 3,5 miljard euro zullen verliezen. Dan moet een akkoord toch makkelijk zijn? Of voor de Franstaligen niet zo erg als zij voor een voldongen feit geplaatst worden. En niet zo bezwarend voor het geweten van sommige Vlamingen...

In de benadering van Prof Capron is er geen enkele aandacht voor de positieve dynamiek die kan ontstaan als men dingen verandert. Dit moet niet gebeuren met kleine maatregeltes, maar door flink aan de boom te schudden. Dat is wat ondernemingen doen die voor grote uitdagingen staan.

Pierre Pestieau

Prof Pierre Pestieau (Economisch beleid - univ. van Luik) gaat uit van een transfer in de *Sociale Zekerheid* van 4,180 miljard euro. Dat is méér dan wat in het Warandemanifest werd becijferd. Dit verbaast ons niet want we hebben altijd gedacht dat de Warandecijfers eerder onderschat zijn.

Het verlies hiervan zou hard zijn, maar niet onoverkoombaar. Sterker: hij zou het zelfs niet erg vinden indien Wallonië daardoor zou kunnen genieten van een nieuw elan. Wat Wallonië nodig heeft, is een toekomstvisie die iedereen aanzet om de handen uit de mouwen te steken. Hij heeft begrip voor de Vlaamse eisen omdat hij in iedere vraag naar autonomie ook een vraag naar beter bestuur ziet. Hij geeft als voorbeelden: een actief tewerkstellingsbeleid en een preventief gezondheidsbeleid. Dingen die ook de Franstaligen zouden moeten interesseren, vindt hij.

Eindelijk eens iemand, niet toevallig een economist, die oog heeft voor de dynamiek en ook voor Wallonië de positieve gevolgen ziet van de juiste beslissingen.

Michel Quévit

Prof. Michel Quévit (Regionale ontwikkeling - UCL) kijkt ook alleen naar Wallonië. Zijn visie lijkt op die van Pestieau, maar in de grond wil hij niets veranderen, want als Wallonië er alleen zou voor staan, daalt het levensniveau. Besluit: volgens Prof Quévit moet er niets gebeuren. Behalve, misschien, een betere versie van het Marshallplan.

De oplossing voor Wallonië? Niet zozeer een kwestie van geld, wel van de manier waarop de eigen ontwikkeling georganiseerd wordt. Daarvoor beschikken de gewesten over alle nodige instrumenten. En dan komt het...

Volgens prof Quévit heeft Wallonië geen staats hervorming nodig (en de andere Gewesten ook niet), moet Wallonië blijven neen zeggen tot er klaarheid is over de gevolgen van een eventuele splitsing van het land, zit er in de financiering van Gewesten en Gemeenschappen een solidariteitsmechanisme vast gebetonneerd en is er in iedere federale staat "solidariteit". Het is de grondslag van een "federaal pact". Als dat in vraag gesteld wordt - ook Quévit lijkt te vergeten - waarop zou de solidariteit dan nog slaan?

Mogen we antwoorden? Dan zou de solidariteit kunnen slaan op de helft of een kwart (bijvoorbeeld) van de Sociale Zeker-

heid. Bovendien bedragen de transfers in de Sociale Zekerheid slechts een derde van alle transfers. Er is niets magisch aan de "solidariteit" in een Federale staat. In iedere groep van twee personen en meer is er solidariteit. Ook in een gemeente en in een unitaire staat. De wezenlijke vragen zijn: solidariteit waarover? met wie? in welke mate? hoelang? Aan ieder antwoord op deze vragen zijn er grenzen. Voor steeds meer Vlamingen worden steeds meer grenzen overschreden. Het is alsof de Franstaligen niet de empathische capaciteit hebben om deze reacties te begrijpen.

Prof. Bernard Jurion

Ook voor prof. Bernard Jurion (Openbare financiën - univ. van Luik) is de solidariteit in de Sociale Zekerheid taboe. De Vlamingen hebben het gevoel dat zij te veel belastingen betalen die dan verdwijnen in de zakken van de Walen, beroemd om hun lage werk-lust (zijn woorden)? Dus laten we de belastingen verlagen, aldus Jurion (dat is ook voor de Walen meegenomen). Dan moet er wel nagedacht worden over een vermindering van de openbare uitgaven en de verworven rechten. Probleem opgelost. Zijn besluit: Wat de Walen niet uit het oog mogen verliezen is het behoud van België, dat 'veel voordelen' biedt, zowel voor het noorden als het zuiden. Zei de man van de wetenschap.

Besluit

In plaats van zeven stappen tegelijk over te slaan en in verdeelde slagorde orgastisch te fietsen in het luchtledige van een splitsing van het land, zouden de Vlamingen zich beter concentreren op de splitsing van de Sociale Zekerheid. Dit biedt onmiddellijk concrete sociale voordelen voor alle Vlamingen: de kinderen, de zieken, de gehandicapten, de gezonden, de werkenden, de werklozen, de gepensioneerden, de oudere zorgbehoevenden. Hierover bestaat een grotere consensus en als deze voordelen aan de bevolking concreet worden uitgelegd, zal de consensus nog aanzienlijk stijgen. Het is de verantwoordelijkheid van de Vlaamse politieke partijen, van allemaal, om deze splitsing met alle democratische machtsmiddelen af te dwingen.

In de aanslepende onderhandelingen zwijgen de Vlaamse partijen (voorlopig?) over dit dossier. Er-over spreken mag ook niet van het ACW. De "solidariteit" is onaantastbaar. Maar in naam van welk wettelijk, ethisch of religieus principe? Het is onbegrijpelijk, neen onverantwoord, neen onverantwoordelijk, neen onverstandig, neen dom, neen misdadig.

■ HERMAN DEWEERDT

Herman Deweerdt is lid van het Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid en van het Kenniscentrum van de VVB. Dit artikel is een samenvatting van zijn analyse "De Franstalige professoren verschillen van mening", integraal te vinden op www.vvb.org/actueel

Jos Geysels houdt niet van het Vlaams-nationalistisch discours

Grenzen aan grenzeloosheid

Jos Geysels ('Identiteit schrijf je in het meervoud', De Morgen, 10 september) krijgt 'een lichte huivering' als de Vlaamse identiteit weer eens van stal wordt gehaald om een of ander "homogeen bevoegdheidspakket" uit de communautaire brand te slepen.'

Een huiveringwekkende Geysels?

Begrippen als "identiteit" en "eigenheid" moeten zo volgens de voorman van Groen! op alle mogelijke vlakken (gezondheidszorgen, verkeer, cultuur ...) de zogenaamde verschillen illustreren tussen Vlaanderen en Wallonië. Die zouden zo groot zijn 'dat een splitsing de enige oplossing is'. Identiteit wordt op die manier een hoofdargument in het debat over verdere staats-hervorming. Zo komen we bij 'een homogene Vlaamse gemeenschap. Eén identiteit, één front', aldus Geysels. Zo wordt hij de tolk van de links-intellectuelen voor wie er geen grenzen zijn aan grenzeloosheid.

Een "homogene gemeenschap"? Wie vraagt daarnaar? Welke Vlaamsgezinde vereniging zegt zo iets? Mag het even iets genuanceerder?

Meervoud

Geysels heeft het over identiteiten (meervoud) als "lappendekens" - zoals Marc Reynebeau het had over "lasagne" - om aan te duiden dat een mens meerdere identiteiten meedraagt (taal, godsdienst, man of vrouw ...), dat we behoren tot 'verschillende' gemeenschappen (de lappen, de lasagnelagen). 'Daarom wordt identiteit beter in het meervoud geschreven', stelt Geysels.

Geen onzinnig uitgangspunt voor een debat. Over die *meerlagige* identiteit schreef Eric Ponette (voormalig voorzitter van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen) ongeveer hetzelfde. Alleen ontbreekt hierin bij Ponette en bij de Vlaamsgezinden stilaan of al enige tijd de "Belgische" laag in de lasagne.

België erbij of niét erbij, tot hier de grens van een zindelijk debat. Helaas overschrijden Geysels en veel van zijn gelijkgezinden de grens van de rationaliteit. Zonder één argument wipt Geysels in zijn redenering op het besluit 'dat dé Vlaamse identiteit niet bestaat, dat de Vlaamse Gemeenschap een "imaginaire" gemeenschap is, dat dé identiteit geen essentie is, maar een constructie.' De belangrijkste lasagnelaag, die vandaag onze politieke, culturele en economische leefwereld omkadert, de hoofdlap van het deken, wordt hier plots lucht?

Botsing

Een opgewonden Geysels trapt nog even door. Vlaams-nationalisten zijn uit op een 'botsing met andere culturen'.

Botsen? Waar ziet Geysels dat? Hooguit zijn we er minder of matig in geïnteresseerd, precies omdat onze identiteit - in dit

geval de basiscomponent ervan: onze taal - hiervoor een barrière vormt.

Maar ook omdat ons culturele leven, onze media, ons politieke landschap, ons onderwijs, ons verleden, onze dagelijkse leefwereld, ons werk ... zich voornamelijk ontwikkelen op het Vlaamse leefveld (we schrijven: voornamelijk). Bovendien, voor zover valt waar te nemen, staan onze Vlaamse grenzen behoorlijk open voor het exotisme van andere culturen (muziek, tv en film, eet- en leefcultuur ...)

Willen de Vlamingen botsen met "andere culturen"? Dansen ze rond eigen navel? Och, groene Jos, ze reizen dat het een lust is (met alle milieuoverlast vandien), maar 95 procent van het jaar zijn ze "thuis".

Ze volgen met enige interesse wat Sarkozy uitspookt, of hoe Bush nog maar eens iets aanpakt of aangepakt wordt. Maar kennen makkelijk tienmaal meer Vlaamse dan Franse of Nederlandse parlementsleden. Dat zijn goede "buren", waarmee we niet "botsen", noch willen botsen. Buren dus. Ze zijn gulle sponsors van allerelei goede doelen, maar zorgen het best voor eigen omgeving.

En zo kunnen we wel even doorgaan. Het Nederlands voor het Frans? Zo is het. Het Engels voor het Frans? Zo is het. De VRT of VTM voor RTBf of RTL? De Morgen voor Le Soir? De Flandriens voor, ja ... boven wie? Clijsters voor Hénin of Maresmo? De Gentse Feesten voor die van Luik of Lille? Brugge of Mechelen voor Charleroi of Keulen? Le Plat Pays, 't zeejt en De Stille Kempen voor het buitenland? De lokale en Vlaamse geschiedenis voor die van den vreemde... Zo is het. He-las?

Wil Vlaanderen daarom "botsen"? Natuurlijk niet. Goed dat er een buitenland is, voor boeken, film, muziek, landschappen, toerisme. Op sommige punten wordt de identiteit zelfs overspoeld door het "grenzeloos" commercieel geweld van buiten de grenzen. De verengelsing van vandaag is de verfransing van gisteren. Geen "groene" die er om maalt? Als de identiteit van de Vlaamse gaai maar niet wordt bedreigd ...

Belgische cultuur?

Willen de Vlamingen botsen met een "Belgische" cultuur? Waar zouden ze die dan wel moeten vinden? Willen ze botsen met de "Waalse" cultuur of de cultuur van de francofonen? Al bijna even moeilijk. De francofonen hebben wel hun best gedaan om onze burenliefde op dat vlak in te vriezen. Met hun taalpolitieke opstelling doen ze dat vandaag nog altijd, in Brussel, in Vlaams-Brabant, aan de kust. En in de Wetstraat. Voorwaar, het zijn vast de Vlamingen die sinds 1830 met man en macht proberen om 'grenzen te verleggen', Jos!

De Vlaamse "gemeenschap" is er ondanks alles in geslaagd haar identiteit te bewaren in de Vlaamse Beweging én ze te kaderen in het politieke Vlaanderen. Dat zet - niet eens zonder succes - de lijnen uit voor onderwijs, cultuur en (nog te weinig) voor economie. Helaas voor de belgicisten. En het zet ook de

lijnen uit voor een eigen, weerbare Vlaamse politiek. Nog eens helaas voor de belgicisten.

Nog even naar Jos Geysels. 'Wie de natuurlijkheid van de identiteit benadrukt, maakt van de verscheidenheid een monocultuur ... Het individu is dan slechts man of vrouw, Hutu of Tutsi, Kroaat of Serviër, moslim of ongelovige ... Identiteit wordt dan geen uiting van culturele diversiteit maar van exclusiviteit, het individu is dan geen uniek exemplaar maar slechts een drager van vastgelegde kenmerken en eigenschappen. Identiteit wordt een enkelvoudig begrip gebaseerd op etnisch-culturele criteria waarmee het verleden wordt verklaard en de toekomst voorspeld.'

Monocultuur? Hier maakt Geysels van een opinie een karikatuur, en wel via een nogal gemene overdrijving: Vlamingen die zich onderscheiden van de francofonen of Walen, dat leidt volgens hem blijkbaar tot de kadavers van Ruanda, de massagraven van de Balkan, de clash of civilisation ...? Waar liggen ze dan begraven, die martelaars van België en Wallonië?

Men kan als postmodernist lak hebben aan eigen volk, regio, cultuur, geschiedenis of taal, kortom aan zichzelf. Moet Geysels zelf weten. Maar we vrezen dat zo'n ingesteldheid de ecologisten vervreemdt van de Vlaming. Die volgt immers nooit op dat pad van het vage internationalisme, en al evenmin op de sluiptwegen van een belegen belgicisme.

"Identiteit" - ik wil "iets" zijn - het bestaat, al valt het even moeilijk onder woorden te brengen als liefde en geluk en is het nooit afgesloten of ommuurd.

Eindig

Waarom houd je - in de meeste gevallen - van je ouders, je kinderen, je dorp, je Vlaamse land? Omdat liefde niet on-eindig is. Je kunt solidair zijn, maar niet met heel de wereld. Je kunt cultureel geïnteresseerd zijn in Jan, maar niet in Alleman. Het identiteitsgevoelen is inderdaad niet exclusief, maar het cirkelt wel rond een kern.

'Opkomen voor culturele diversiteit, het beschermen van talen en culturen is terecht', laat Geysels zich plots ontglippen. Bravo, dan toch. Maar als de koning van de contradictie springt hij naar zijn volgende waan-zin: 'Een cultureel identiteitsbegrip gebruiken om lands- en staatsgrenzen te trekken is kortzichtig.'

Rationeel

Het valt nog te bezien of het koppelen van politieke grenzen (staten, deelstaten) aan enige vorm van culturele identiteit (taal, onderwijs, geschiedenis, media ...) een onwerkbaar keuze zou zijn. Dergelijke indeling "werkt" in heel veel staten, mits nieuwkomers zich integreren. Precies de lauwoedige postmodernisten en multiculturalisten van Vlaanderen zijn al eens het breekijzer voor francofonië om de integratie in Vlaanderen af te wijzen.

Trouwens, wat is dan het alternatief van de grenzenhater Geysels? Snijden we de continenten dan in identieke vierkantjes of lijnen we de staten af langs Afrikaanse meridianen?

Culturele autonomie is niet voor niets de eerste stap geweest op weg naar Vlaamse autonomie, de taalgrens (ge-

meenschapsgrens) niet voor niets de opstap naar stabiliteit. De verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië (geografie, economie, tewerkstelling, demografie, mentaliteit, politieke voorkeur ...) zijn voldoende groot om van de Vlaamse staatsvorming een rationeel én democratisch einddoel te maken.

Milieu problemen of economie, dat stopt niet aan grenzen, zegt Geysels. Wie betwist dat? Is er een Vlaming die zegt dat we milieu of economie "exclusief" moeten aanpakken op het Vlaamse niveau? In geen geval. Maar als de Flabbaertbeek in mijn dorp stinkt, stap ik daarmee niet naar de Vlaamse milieu-minister, want mijn probleem is lokaal. Als mijn probleem het lokale niveau overschrijdt, stap ik niet meteen naar de Europa (waar zou ik in die doolhof moeten zijn, meneer Geysels?). Enkel als mijn probleem ook het regionale overstijgt, ga ik verder. Maar dan vermoed ik dat de volgende stap er best een is richting Europa, en niét richting België, die lasagnelaag zonder inhoud.

Jos Geysels vervreemdt de ecologisten van de Vlaming

Zijn de "mondiale" economische ontwikkelingen bepalend voor onze portemonnee? Dat zal wel. Kapitaal kent inderdaad "geen grenzen" (misschien betreurt Geysels dat al eens?).

Maar Geysels moet toch ook weten dat tal van economische indicatoren door het lokale en regionale kader worden bepaald (sociale wetgeving, geografische constellatie, politieke voorkeur, beschikbaarheid van mensen en (productie)middelen, lokale fiscaliteit).

Ook op economisch vlak is het Vlaamse kader niet exclusief (zie grensoverschrijdende samenwerking met Frankrijk, Noordrijn-Westfalen, Nederland en inderdaad Wallonië), maar wel handig én bovendien vrij succesvol. Vlaanderen scoort economisch behoorlijk. Het Belgische kader is een ruïne, een ramp voor Vlamingen én Walen.

De Vlamingen verwijten dat ze geen verhaal schrijven van solidariteit, dat zou toch het laatste zijn dat Geysels mag beweren ... Hebben ze niet het recht niét langer mee te stappen in een oneindig verhaal over grenzeloze solidariteit die nu al tientallen jaren Wallonië vastkoekt in de politieke en economische structuren van het verleden? Als de francofonen dan nog eens graag bijten in de hand die ze helpt, is het welletjes geweest. Er zijn grenzen aan de grenzeloosheid...

■ Jan Van de Castele

De Duivelsverzen van Angela Merkel

*H*et bureaucratisch vehikel dat we ooit in het leven riepen om de oorlogsmoeheid op het Europees continent te vertalen in economische samenwerking, is vandaag niet langer ongenaakbaar. Het Uniemodel komt steeds meer onder druk te staan. Enkel het legioen van honderdduizenden apparatsjiks houdt nog steeds compromisloos vast aan de Europese monsterstaat. Hun carrière is onlosmakelijk verbonden met het lot van de Unie. Zij zwaaien de scepters in de ivoren torens tussen Straatsburg en Brussel. Zij garanderen de ingewikkeldheid van de Europese besluitvorming en verwerpen elke vraag naar méér transparantie en duidelijker beleid. Zij zijn, zoals Derk-Jan Eppink het treffend verwoordt in zijn boek, de Mandarijnen van Europa.

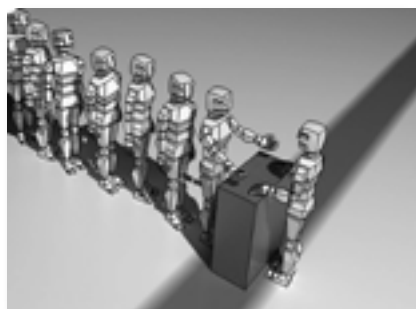
De Europese Unie (EU) is de afgelopen jaren immers verworden tot een onwerkbaar moloch, tot een planeconomisch instituut dat zich méér en méér moeit met de dagdagelijkse gedragingen en beslommingen van de Europese burgers zonder aan deze verantwoording schuldig te zijn. De Europese regering wordt niet verkozen, maar is toch verantwoordelijk voor 70% van alle nationale wetgeving. Het Europees Parlement wordt opgevuld met weggepromoveerde politici uit de lidstaten of door meningoze opvolgers van lokale zwaargewichten. Het EP heeft daarenboven niet eens bevoegdheden die naam waardig, laat staan dat het de "waakhond" van de uitvoerende macht zou zijn.

Sinterklaas

De Europese Raad moet de "senaat" van Europa voorstellen, maar is gewoon een veredelde grabbelton voor de nationale leiders, waar ze elkaar vertrappelen voor de grootste korting op de bijdragen, voor een groter aandeel in de structuurfondsen of voor méér geld uit de cohesiebudgetten. Zoals 6 december voor de kinderen een hoogdag is, zo is elke bijeenkomst van de Raad een feest voor de Europese leiders. De verlanglijsten werden opgehaald en de Euro-Sinterklaas kan zijn subsidies beginnen uitdelen. Zelfs de weinige Eurosceptische leiders worden al gauw in het systeem meegezogen en verkopen hun overtuiging, hun

verkiezingsbeloften en hun ziel voor het slijk der aarde van de Eurocratie. De opinie van de Europese volkeren is ook niet langer van tel. De Europese belastingbetaler wordt gedegradeerd tot een baxter die de corrupte bureaucratie in leven moet houden. De EU is niet langer onze Unie.

In 1992 werd het Verdrag van Maastricht (de "politieke" Unie) ondertekend. Dit verdrag was echter het begin van het einde. Het Europees project wordt vandaag niet langer gedragen door de volkeren van Europa en ook de onbezonnen uitbreiding naar het Oosten was de druppel die de emmer deed overlopen. Het volk had er genoeg van. Het was té lang genegeerd, belogen en bedrogen geweest door de *Europositivo's* om de EU nog langer aan zijn borst te koesteren. Vandaag is de Europese Unie op sterven na dood. Wie is daar rouwig om?

De EU, meer dan centen en bureaucratie?

Referendum

Vlak voor de zomervakantie was het opnieuw carnaval in Brussel. Angela Merkel had een boekje laten samenstellen dat bol stond van de arrogante voorstellen en leugenachtige prietpraat aangaande het (afgeschoten) Europees Grondwettelijk Verdrag (EGV). Zij wou een nieuw verdrag, en liefst zonder referenda. Het volk weet toch niet waarover het spreekt. In deze totalitaire sfeer werd het *Europees Hervormingsverdrag* (EHV) goedgekeurd, geen Grondwet (zogezegd), maar toch.

Merkel negeerde het feit dat twee stichtende volkeren van de EU al tegen een grondwet gestemd hadden, dat het Duitse Hooggerechtshof geoordeeld heeft dat elke EU-Grondwet *as such* een ongrondwettigheid inhoudt en dat in de laatste Euroverkiezingen meer dan de helft van

de Britten voor anti-EU'ers gestemd heeft.

Nicolas Sarkozy zag er geen erg in om een expliciete verwijzing naar de vrije markt binnen de EU te schrappen uit de tekst. Tony Blair verraadde het Britse volk en werd koest gehouden met een aantal "opt-out" clausules. De Polen kregen koekjes toegeworpen in de vorm van extra subsidies. De kleine landjes moesten aanwezig zijn en knikken. De Tsjechen, de Bulgaren en de Roemenen moesten zich kalm houden en gingen plat op hun buik voor Europa dat maar niet kan vatten waarom de "nieuwe" lidstaten nog méér Eurosceptische neigingen hebben dan de "oude".

Is er eigenlijk wel een verschil tussen het oude EGV en dit EHV? De Eurocraten zeggen van wel, de rest denkt van niet. Op het gegeven woord van de Eurocraten afgaan, is nog naïefer dan in 1938 halsoverkop naar Munchen reizen en triumfantelijk terugkeren met garanties op vrede.

Volgens de onafhankelijke denkgroep *Open Europe* (OE) is de impact van de beide teksten op het leven van de Europese burgers identiek. De weinige veranderingen zijn decoratief en tekstueel, maar zeker niet inhoudelijk of structureel. Het enige verschil is dat tal van landen een referendum beloofd hebben over de oude versie, maar dat enkel Ierland en Tsjechië diezelfde belofte gemaakt hebben over de nieuwe tekst, en waarschijnlijk maar weinige anderen de politieke moed zullen hebben om dat alsnog te doen.

Onze laatste hoop lag in juni dan ook in de handen van de Polen die om de verkeerde redenen wel de juiste houding aannamen, maar ook de Poolse tweeling capituleerde. De bulldozer van Nigel Farage en de kartonnen borden van Ashley Mote, twee protestacties waaraan tal van MEP's deelnamen, waren een pijnlijke openbaring voor de EU. Het democratisch deficit was nog nooit zo duidelijk aanwezig geweest. Parlementsleden werden niet betrokken in de totstandkoming van de verdragtekst.

■ VINCENT DE ROECK
Beheerder van *Libertarian.be*

BPS en de lobby

Ook interessant op de lijst: kandidaat sp.a-voorzitter Erik De Bruyn (Antwerpen), Rudy Demotte (Flobecq), Michel Jadot (voorzitter Socialistische Mutualiteiten), Guy Lauwers (voorzitter Greenpeace), Freddy Thielemans (burgemeester Brussel), de proffen Kris Deschouwer, Mon Detrez en de publicisten: Benno Barnard, Geert Van Istendael, Frans Boenders, Sophie De Schaepdrijver, Dieter Lesage, An Morelli, Koen Raes, Dave Sinar-det.

En natuurlijk de onvermijdelijke prinsen van het belgicisme Willy Claes en Freddy Willockx.

Belgicistenclub BPS en B Plus, sp.a, Pavia-groep, VRT-bronnen... het zijn communicerende vaten...

Wallonië trekt 250 000 euro uit voor onbemande camera's op autowegen

Het Waals gewest gaat zo'n 250 000 euro uittrekken voor de uitrusting van onbemande camera's op de autowegen. Dan toch groot nieuws? Daerden zei in het Waals parlement dat hij 'een partnerschap' heeft gesloten met de nieuwe baas van de federale politie. De minister herinnerde eraan dat de snelheidscontroles 'enkel door de federale politie' zullen worden uitgevoerd, terwijl het gewest enkel bevoegd is voor de wegeninfrastructuur. Praktische installatie voorzien voor... 'de lente'. Investeringsbedrag voor de periode 2005-2014: 208.998 euro nodig is voor de plaatsing en het onderhoud van de onbemande camera's per kruispunt

De voorspelling van Lionel

Lionel Vandenberghe (Spirit) geeft wel vaker signalen dat het Belgische kader niet meer werkt. 'Tijdens mijn vierjarige verblijf in de "Belgische" Senaat heb ik ervaren dat ook daar de meningen van Franstaligen en Vlamingen over bijna elk onderwerp uiteenlopen. Ik heb me dikwijls afgevraagd hoelang dat nog kan duren. De groep die meent dat we definitief komaf moeten maken met een échte staatsVORMING neemt samen met de duur van de regeringsvorming toe. Uiteindelijk zullen bij de verkiezingen van 2009 de autonomisten in het Vlaams Parlement de absolute meerderheid halen', aldus de voormalige voorzitter van het IJzerbedevaartcomité (DM, 28 augustus)

Als argumenten ontbreken

De Belgische krachten roepen alle hens aan dek, want het voortbestaan van het heilige vaderland loopt gevaar. Leuk, eindelijk is het er: dat debat over het nut van België.

Er worden wel eens relevante argumenten opgeworpen door de tricoloren, maar doorgaans blijft het huilen met de pet op. En wat doe je dan, als je een opinie-stuk mag schrijven en het ontbreekt aan argumenten? Juist, wild om je heen schoppen.

Zoals Paul Goossens, die in *De Morgen* via de persoon van Bart De Wever het onafhankelijkheidsdenken belachelijk probeert te maken. De krant

opent met: 'Paul Goossens vindt dat Bart De Wever veel te zwaar weegt...' Tot daar zal De Wever ook wel zelf akkoord gaan met de analyse. Maar dan volgt er: '... op de formatie.' Dat kan nog als een zuur compliment beschouwd worden. Want dat is de job van politici. Wegen op onderhandelingen.

Geniet mee van wat volgt. De Wevers gedachtegoed leidt 'altijd en systematisch naar uitsluiting en liquidatie'. De Wever is een 'ayatollah' en houdt zich bezig met 'chantage'. Hij heeft de CD&V in een 'houdgreep' en zijn verhaal over het einde van de federale staat is 'een kreet'. De Wever geeft geen mening, hij 'orakelt'. Vlaams nationalist zijn 'stigmatici' en tot 'rationele analyse of diagnose over de staatsstructuur' zijn ze niet in staat. In tegenstelling tot Paul Goossens natuurlijk, zoals we hierboven aantoonden.

Walter Zinzen bombardeert *De Standaard* met wijsheden. Zo ook op 4 september. 'Voer eindelijk een ernstig debat over BHV', vraagt hij, daarmee insinuerend dat er tot nu maar wat werd gekakeld over dit thema. Want 'sommige' Vlaamse politici doen aan 'indoctrinatie'. 'Er is over BHV, over de voor- en nadelen van een splitsing of die van een andere oplossing, in Vlaanderen nog nooit, op geen enkel moment, een ernstig debat gevoerd', weet Zinzen. Hij is de gelukkige uitzondering op de regel. Wie onomwonden voor de splitsing van de kieskring kiest, wordt subtiel aangeduid met het Duitse 'unferfrosenen'. Die negeren vlot 'zoiets verwerpelijks als een objectief onderzoek'. Gelukkig volk dat Zinzen onder zijn zonen telt.

Een andere zoon (kleinzoon zelfs) is Mathias De Clercq, de jonge VLD-ster uit Gent. Die bakte het helemaal blauw in *De Morgen* op 7 september. Het ontbreekt ons hier aan plaats om alle treffende citaten op te sommen. We geven daarom enkele typerende zinsneden: 'nationalisme is dodelijk gif', 'redelijke compromissen onmogelijk maken', 'horde radicale nationalist', 'gebrul', 'benagelde boten', 'bruut nationalisme', 'nationalisme vloeit immers voort uit rancune', 'mediocriteit, provincialisme, slachtofferisme en die vermeende superioriteit', 'Vlaamse politici die staan te krijsen', 'nationalisme legt de rede lam'. Zo gaat het nog een tijdje door.

Aan Vlaamsgezinde togen kan men ook wel eens boertige taal optekenen. Het gaat hier in de drie gevallen niet over wat simpele cafélallars. Goossens, Zinzen en De Clercq zijn hoog opgeleid en staan in de voorhoede van het belgicisme. Ze hebben, behalve hun aanhankelijkheid aan het ene vaderland, één kenmerk gemeen: een totaal gebrek aan niveau. Andersdenkenden zijn voor hen te schofferen vuil, waarvoor geen respect moet worden opgebracht. Maar ja, wat moet je doen als je geen inhoudelijke argumenten kunt vinden?

■ PETER DE ROOVER

Kosovo onafhankelijk?

Ontwikkeling niét met die in België vergelijkbaar

Belgrado en Moskou verwierpen het plan Ahtisaari. Al is Servië verdeeld over de keuze: Kosovo of toetreding tot de EU. Niettemin wees de Servische premier nog op 12 september in Brussel een onafhankelijk Kosovo af.

Kosovo (zowat twee 2 miljoen inwoners, van wie ongeveer 90% etnische Albanen) is *de jure* een autonome Servische provincie. *De facto* is het Servische gezag onbestaande. Serviërs beschouwen Kosovo als de onvervreemdbare bakermat van hun beschaving.

Begin 20ste eeuw waren etnische Albanen er al de meerderheid. Na de Tweede Wereldoorlog werd Kosovo als autonome provincie ingelijfd bij Joegoslavië. Op 11 maart 1981 kwamen de Kosovaren in opstand en eisten een volwaardige republiek binnen Joegoslavië. De Serviërs sloegen de opstand neer en arresteerden duizenden Albanese intellectuelen en politici. In 1986 volgde nóg een opstand en in 1989, kwam Kosovo opnieuw onder Servisch bestuur.

Ondergronds

De Albanese Kosovaren organiseerden zich daarop ondergronds. De wereld had weinig aandacht voor Kosovo. Dit veranderde in 1997 door de oprichting van het Kosovo Bevrijdingsleger (UÇK), aanvankelijk beschouwd als een terroristische organisatie. Nadien hebben de VSA en de Navo, het diplomatiek gesteund en het geholpen aan wapens te komen.

In februari 1997 probeerde Servië tevergeefs het UÇK militair uit te schakelen. In februari 1999 verleende de overeenkomst van Rambouillet Kosovo zelfbestuur na drie jaar, maar geen onafhankelijkheid. De Kosovaren tekenden die overeenkomst in maart 1999. De Serviërs niet, omdat zij een andere bepaling, Navo-troepen in Kosovo, onaanvaardbaar achtten.

De Navo dreigde met luchtaanvallen, maar Servië hield vol. Eind maart begonnen de luchtaanvallen. Na 78 dagen trok Belgrado zijn strijdkrachten en politie uit Kosovo terug. Sedertdien beheert de VN Kosovo krachtens resolutie 1244

Oplossing voor Kosovo nog niet in zicht

van de VN-veiligheidsraad.

In november 2004 begon gewezen Fins president Marti Ahtisaari als VN-gezant aan gesprekken met Serviërs en Kosovaren over de status van Kosovo. Bij gebrek aan resultaat legde hij in maart 2007 zijn eigen voorstel aan de VN-veiligheidsraad voor. Dit verleent Kosovo *onafhankelijkheid* onder internationaal toezicht.

Het bepaalt o.m. dat Kosovo twee officiële talen heeft (Albanees en Servisch) en dat het de etnische, culturele, taalkundige en godsdienstige identiteit van alle gemeenschappen en iedere burger moet waarborgen, alsook de mensenrechten en fundamentele vrijheden, inclusief vrije meningsuiting, openbaar en privé-onderwijs en gebruik van de eigen taal in contacten met de overheid waar een gemeenschap een voldoende groot deel van de bevolking uitmaakt. De EU neemt van de VN het beheer van Kosovo over. Haar speciale vertegenwoordiger wordt tevens gouverneur met uitgebreide bevoegdheden. Hij wordt benoemd door een internationale stuurgroep bestaande uit de voornaamste bij de kwestie Kosovo betrokken partijen. Die groep beslist hoe lang hij aanblijft. De door de Navo geleide “Kosovo Force” blijft actief.

Belgrado en Moskou verwierpen het plan Ahtisaari, al is Servië verdeeld over de keuze: Kosovo of toetreding tot de

EU. Niettemin wees de Servische premier nog op 12 september in Brussel een onafhankelijk Kosovo af.

De EU, Rusland en de VSA proberen nog te bemiddelen. Uiterlijk op 10 december moeten zij verslag uitbrengen aan de veiligheidsraad. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat er zonder Servisch akkoord een VN-resolutie komt want Rusland dreigt met een veto. De Kosovaren zijn vastbesloten dan eenzijdig de onafhankelijkheid uit te roepen.

Washington zal die waarschijnlijk dadelijk erkennen evenals Londen en Parijs. De ministers van Buitenlandse Zaken van de EU zijn er tijdens hun vergadering op 8-9 september in Portugal niet in geslaagd één standpunt in te nemen. Cyprus, Roemenië, Spanje en Slovenië eisen een nieuwe VN-resolutie. Italië twijfelt en Nederland stond alleen met zijn voorstel Kosovo op te delen. Minister De Gucht bleef voorstander van een nieuwe VN-resolutie, maar zag een “creatieve interpretatie van resolutie 1244” als alternatief. Duitsland aarzelt omwille van zijn betrekkingen met Rusland. De Duitse houding zal doorslaggevend zijn om vóór 10 december eventueel tot één EU-standpunt te komen.

Belang

Kosovo bewijst andermaal dat het zelfbeschikkingsrecht der volkeren internationaal niet vanzelfsprekend is. Machtige bondgenoten zijn zeer nodig. De Kosovaren hebben dit goed begrepen. Het plan Ahtisaari is uitermate interessant voor wie de onafhankelijkheid van een cultureel verscheiden gebied nastreeft omdat het aantoont welke voorwaarden de internationale gemeenschap daaraan kan verbinden.

Ook de status van het gebied is van belang. Belgrado gebruikt het feit dat Kosovo een Servische provincie is en geen Joegoslavische republiek als argument om de onafhankelijkheid af te wijzen die het Montenegro wél gunde.

Professor Senelle heeft onlangs voorgesteld dat het Vlaams Parlement Vlaanderen als deelstaat van België uitroept. Een stap vooruit!

THEO LANSLOOT

Waalse transfer: een mythe

De elektronische encyclopedie *Wikipedia* geeft voor het begrip "stadslegende" de volgende verklaring: 'Een verzonden verhaal dat als waar gebeurd wordt verteld. Het heeft de vorm van een interessante geschiedenis met bijzondere, soms bizarre feiten.' Als voorbeeld van zo'n stadslegende geldt ontegensprekelijk de mythe dat Wallonië in het verleden solidair was met Vlaanderen en dus financiële transferten stroomden van Zuid naar Noord. Niemand kon hiervoor enig wetenschappelijk bewijs leveren, maar de Franstalige krachten dachten hiermee een moreel argument te hebben om de Vlamingen de huidige transferten te laten vertoren.

Prof. Dr. Em. Juul Hannes, gewezen hoogleraar aan UGent en VUB, zocht naar meer academische grond voor deze stelling en trok daarom op onderzoek uit. Gespecialiseerd in economische geschiedenis, leek hij hiervoor de geknipte persoon. Meer dan 100 bladzijden vertellen dan ook het verhaal van 80 jaar fiscale ontvangsten, met name tijdens de periode 1832-1912. Daarvoor kon de auteur een beroep doen op officiële documentatie die volgens de Grondwet goedkeuring

van het Parlement behoeft. Het feit dat de gegevens toen per provincie werden opgedeeld, leverde prof Hannes wel het probleem Brabant op. Dit laatste staat de man echter niet in de weg om duidelijke conclusies uit het onderzoek te trekken. Zelfs in de periode vóór WO I bracht "arm" Vlaanderen meer belastingen bij aan de Belgische staat dan Wallonië. Om precies te zijn vloeide in die periode zo'n 44% van de inkomsten uit het Noorden, terwijl Brabant een kwart voor zijn rekening nam. Wallonië bleef hangen op ongeveer 30%.

Hoe komt het dat het arme, landelijke Vlaanderen in de 19e eeuw zelfs in relatieve termen meer bijdroeg dan het industriële en rijke Wallonië? De auteur haalt hiervoor enkele verklaringen aan: verouderde grondbelastingen, (vooral Waalse) mijnen die quasi vrijgesteld waren van taksen en het uitblijven van een rechtvaardige regeling voor vennootschapsbelastingen. Feit is dat tussen de fiscale hervormingen ervoor zorgen dat de economisch sterkste regio de meeste lasten draagt, en dus opnieuw Vlaanderen het overheidsmanna laat regenen. Volgens prof Hannes weinig ver-

bazend, gezien België barst de dag dat Wallonië één eurocent betaalt aan Vlaanderen (*Trends*, 22 april 2004). Mensen die één van de laatste (drog)redenen pro België willen ontcrachten, vinden in het boek alvast alle feiten, cijfers en grafieken die ze nodig hebben.

PVdM

Prof. Em. Dr. Juul Hannes. De mythe van de omgekeerde transferts. Fiscale prestaties van Vlaanderen, Wallonië en Brabant 1832-1912. Routarta Books, 117 blz.

te koop bij de VVB door storting van 18,50 € op rekening 409-9563981-19 van VVB-Actie, met vermelding "BOEK TRANSFERS HANNES"

Spelen met scherven

Historicus en publicist Marc Reynebeau is trots op zijn boek "Het nut van het verleden", en hij mag dat zijn. 'Niets is wat het lijkt. De geschiedenis bestaat niet', stelt Reynebeau. Hij noemt het verleden 'een speeltuin' waar ieder zijn ding doet en misbruik om de hoek loert. In een tijd van (lange) formatiegesprekken wordt met argumenten gegooid. Reynebeaus oproep om voorzichtig om te springen met de 'onderwereld van vergeten dingen' is geschiedenis (okt. 2006), maar is ook vandaag interessant.

Hij geeft tal van voorbeelden manipulatie van geschiedenis, door opiniemakers (De belgofiele tentoonstelling *Made in Belgium...*), door machthebbers en politici (Verhofstadt en paars), door amusementsmedia (Grote geschiedenisshow...). Hij wijst op subjectiviteit in witboeken en zwartboeken allerhande, in toeristische info (Brugge), etc.

Het debat is boeiend. Is het verleden onherroepelijk voorbij of niet? Is geschiedenis nutteloos, of net niet? Bruikbaar of niet? Waar of niet? Hier wandelt Reynebeau via allerlei invalshoeken (van het 'volstrekt nutteloos' tot 'speculatieve vrijetijdsbesteding' of 'gehe-

gensteuntje' tot werktuig voor 'democratische vorming', van 'bron van amusement' tot fascinerend 'onopschortbaar gegeven'). De Belgische nationale geschiedenis is 'in bruikbaarheid geboren', ... maar ook de Vlaams-nationale.

Reynebeaus boek is een knipperlicht, geen wegwijzer. Zijn benadering is nogal defaitistisch. Geschiedenis kan boeien, informeren, amuseren, inspireren, (des)oriënteren.

Vanzelfsprekend werkt een historicus met scherven om een onvolmaakte vaas te maken. Vanzelfsprekend is een historische blik selectief, maar het "nu" is een spel met scherven.

Het Vlaams-nationalisme heeft niets te verliezen met een voorzichtige en kritische omgang met eigen verleden. De mythes mogen aangepakt. Maar de mythes uit het Belgische kraam evenzeer. Kwaliteitsmedia kiezen vandaag echter partij en dit gegeven is telbaar. Reynebeau, die we níet tot de belgicisten rekenen, is geen separatist omdat het dossier hem niet overtuigt. Er is nog werk aan de winkel. Krijgen Vlaams-nationalisten daartoe een faire kans?

Het is een plicht voor een gemeenschap om de volgende generaties informatie te geven uit de grabbelton van het verleden. Laat die het dan zelf maar uitzoeken. In een extreem-digitale samenleving verdient het geschiedenisonderwijs beter dan het referentieloos kader en de geslachtloosheid waarin het door allerlei onderwijsvernieuwers werd geperst. Beter ook dan het eenzijdig beeld in de media van vandaag. Het zou goed zijn dat ook Reynebeau dat eens aanklaagt.

JVdC

Marc Reynebeau, Het nut van het verleden, Lannoo. 304 blz., 23,20 €, 978 90 209 6771 5

Dat is allicht ook de vraag, die de toekomstig-gewezen voorzitter van de rooie kameraderie, ons aller Johan Vande Lanotte, zich intussen al vaak heeft gesteld. Gegeven zijn niet geringe verbazing toen hij vanuit zijn ivoren toren moest vaststellen dat zijn nauwelijks verholven voorkeur voor Carolientje van Mechelen, bij velen van zijn voetvolk in het verkeerde keelgat was geschoten.

Caroline Gennez en Erik De Bruyn

Want duidelijker kon het toch niet. Zeker toen Antwerpen zich moest uitspreken over de kandidaturen voor het voorzitterschap, was het hek volledig van de spreekwoordelijke dam. Ene donkerrode Erik De Bruyn (sommigen hebben hun naam toch wel echt tegen) kaapte prompt de nominatie weg en Gennéken kwam iets sneller dan verwacht met haar beide voetjes op de Antwerpse kasseien terecht.

In de dagen die volgden, werd de verwarring alleen maar groter. Het werd zo erg, dat zelfs moeders mooiste van Sint Niklaas, bijgenaamd Freddy Willockx, zijn biljartkeu even terzijde legde om zich in het debat te mengen. Maar dan wel op de hem eigen onnavolgbare wijze. Met andere woorden: veel geblaas, maar weinig wol. Verpakt in een overjaarse monoloog en houderig gedebiteerd in een soort Belgisch-Nederlands, waar alleen hij een

exclusief patent op heeft. Carolientje kreeg wel zijn steun, maar moest op haar rooie zieltje beloven dat ze ontslag zou nemen als Vlaams parlamentslid. En om zijn vermaning kracht bij te zetten liet hij ons via *De Standaard* (of is het *De Bastaard*) ook nog weten dat cumuleren niet goed is. Mooi zo, Freddy! Want gij kunt het weten.

Maar ondertussen liet ook de brave stede Brugge Gennéken in de steek. Met cijfers die aan duidelijkheid niets te wensen overlieten. De Bruyn for president! Niets meer, niets minder.

En Gennez? Die geeft geen krimp. Integendeel. Met de allure van Jeanne d'Arc en geflankeerd door de onvermijdelijke Dirk Van der Maelen (de altijd opnieuw beschikbare nuttige idioot van de sp.a) trekt zij verder ten strijde.

Met open vizier en de euforische blik op de rooie toekomst gericht. Naar alle afdelingen. Samen uitgedost als de Schone en het Beest. Terwijl Maya in opdracht van Leona als een boze fee ongezien meereist. En daar gaan nog ongelukken van komen. Zeker weten. Maar niettemin benieuwd hoe dat afloopt.

■ KAMIKAZE

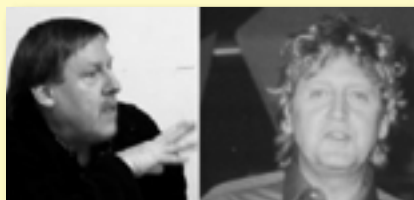
MEGAFOON

Verrassend Vlaams

Elk jaar betaalt Vlaanderen elf tot twaalf miljard euro transfers aan Wallonië en Brussel' (1). 'België splitsen? Ik vrees dat het in heel veel hoofden al zover is...' (2). Vlaamse vendelzwaaiers aan het woord? Neen. Wel Carl Huybrechts op de Nederlandse TV (Vara) en Siegfried Bracke op de VRT-weblog. Twee Bekende Vlamingen over de verdamping van België. Een megafoontje waard.

De Vlaamse reflex van Bracke

Bracke: 'Ik herinner me nog goed dat toen een jaar of zeven geleden Karel De Gucht over de 'verdamping' van de Belgische staat sprak, ik mij daar niets kon bij voorstellen. En dat ook niet geloofde. Om heel eerlijk te zijn: ik vond dat een wat onnozele gedachte van een partijvoorzitter die ook wat 'Vlaamse stemmen' probeerde te halen. Er moet sindsdien kennelijk veel gebeurd zijn. Ook in mijn hoofd. Hoewel mijn voornaam anders laat vermoeden, ben ik nooit een flamingant geweest... Maar ik heb wel talloze gesprekken gevoerd met politici...en dat waren, voor alle duidelijkheid, geen Blokkers of Volksunie'ers

Siegfried Bracke en Carl Huybrechts

of NVA'ers. Ik heb gemerkt hoe zij daarvoor evolueerden naar feitelijk separatisme. Voor het gemak van werken, zonder gedruis of vlaggenzwaai.'

'Ik schrok me dood toen prof. Dr. Johan Vande Lanotte een verrassend eenvoudig scenario zag voor het einde van ons vaderland: het Vlaams Parlement laat aan het Waals Parlement en aan de Franse Gemeenschapsraad weten dat we ermee stoppen. Het scenario van die omstreden RTBF-uitzending is dat. Tja...', aldus nog Bracke.

Over de scheiding en een verborgen Vlaamse agenda: 'Scheiden? Verdampen? Oplossen? Glorieus zal het niet zijn, maar gaan we echt lijden? Vroeger

dacht ik van wel; nu weet ik dat lang niet meer zeker.'

En nu Huybrechts: 'Elk jaar betaalt Vlaanderen elf tot twaalf miljard euro transfers om Franstalig België boven water te houden. En wat doen die Franstaligen? Ze bijten in de hand die ze voedde... Als je aan ontwikkelingssamenwerking doet, kan je het even goed in Wallonië doen als in Afrika, maar hoe dat land in mekaar zit... We hebben vijf regeringen, vijfhonderd parlementsleden, zestig excellenties, dat kost handenvol geld'.

Over het einde van België: 'Anno 2007 komt men tot het besef: de "col", de lijm is aan het oplossen". Er een einde aan maken? Ja, geleidelijk aan".

<http://multiblog.vrt.be/siegfriedbracke/2007/09/10/belgium-call-it-a-day/>
(10 september 2007)

De volledige opname van het gesprek:
<http://www.youtube.com/watch?v=6jllbidub8gQ>

KBC-Verzekeringsadvies

Soms wou u dat u met KBC over uw verzekeringen had gepraat.

Bank & Verzekering **we hebben het voor u**

Want dan was u zeker goed verzekerd. Zelfs voor de meest onwaarschijnlijke situaties. En goed verzekerd zijn is voor iedereen anders. Kom daarom praten met ons. Samen met u bekijken we, nu en ook later, uw verzekeringsportefeuille en geven u advies op maat. Doe het liever vandaag dan morgen. Voor er iets onverwachts gebeurt.

www.kbc.be/verzekeringsadvies

De prijs van de Scheiding

Het uiteenvallen van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden 1830-1839

Frank Judo en Stijn Van de Perre (red.)

**De prijs van de Scheiding.
Het uiteenvallen van
het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.
1830-1839**

Studie over de sociale, politieke, culturele en religieuze gevolgen van het uiteenvallen van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden (1830-1839).

Met bijdragen van diverse Nederlandse en Vlaamse historici

Te koop bij de VVB door storting van 30 euro (25 euro + 5 euro verzendingskosten) op rekening 409-9563981-19 van VVB-Actie, met vermelding "BOEK PRIJS VDS"

Europem n.v.
P. - E. v. v. M.

Energiebesparing
Milieutechnologie: afvalverbranding, deNOx.
Explosieve gasmengels:
verwerking in overeenstemming met ATEX.

Gespecialiseerd studiewerk en sleutel-op-de-deur levering

Mallekotstraat 65, 2500 Lier
Tel.: +(03) 491 98 78 – Fax: +(03) 491 98 77
E-mail: info@euro-pem.com

Doorbraak **Colofon**

Doorbraak is een uitgave van de Vlaamse Volksbeweging vzw. ■ Verschijnt maandelijks (niet in augustus). ■ Doorbraak is lid van de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers. ■ **HOOFDREDACTEUR:** Jan Van de Casteele ■ **KERNREDACTIE:** Karl Drabbe, Dirk Laeremans, Anke Nabels, Peter De Roover ■ **MEDWERKERS:** Ludo Abicht, Gerard Bouvier, Rudi De Ceuster, Jacques Claes, Frans Crols, Katleen Van den Heuvel, Bart Maddens, Guido Naets, Marc Platel, Dirk Rochtus, Matthias E. Storme, Pieter-Jan Verstraete ■ **REDACTIE-ADRES:** Passendalestraat 1A, 2600 Berchem. Tel 03 366 18 50 – Fax 03 366 60 45 ■ redactie@doorbraak.org ■ www.doorbraak.org – **abonnementen:** secretariaat@doorbraak.org ■ **ABONNEMENT:** € 16,50 voor een abonnement van 12 maanden (buitenland: € 25) ■ **STUDENTENABONNEMENT:** € 10 voor een abonnement van 12 maanden, met opgave van leeftijd en onderwijsinstelling ■ **INTERNETABONNEMENT:** € 10 voor 12 maand toezending van Doorbraak (pdf-bestanden) via internet. Het (studenten)abonnement geeft recht op een gratis internet-abonnement. ■ Abonnering door storting op rekening 736-0012719-76 van VVB Doorbraak, Passendalestraat 1A, 2600 Berchem met vermelding van het type abonnement. ■ Doorbraak wordt ook gratis toegestuurd – met ledenblad Binnendoor – naar de leden van de Vlaamse Volksbeweging vzw (VVB). U kunt ook lid worden van de VVB door overschrijving van € 17 op rekening 409-9521741-71 van VVB-leden-administratie. ■ Betaling van het abonnementsgeld vanuit het buitenland: gebruik IBAN BE91 7360 0127 1976 en BIC KREDBEBB ■ **VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:** Dirk Laeremans, Passendalestraat 1a 2600 Berchem ■ ISSN 0012-5474

Forum van Vlaamse Vrouwen
FVV - vzw
Bennesteg 2
9000 Gent
Tel. : 09 223 38 83
Fax : 09 224 44 81
info@vlaamsevrouwen.org
www.vlaamsevrouwen.org

De Vlaamse schakel in de Vrouwenbeweging & de Vrouwelijke schakel in de Vlaamse Beweging

Splits zelf de sociale zekerheid!

Hoogstratenplein 1 - Mechelen • Antwerpsestraat 145 - Lier

Vlaams & Neutraal Ziekenfonds

UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Overtuigd Vlaams

Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds steunt resoluut de eis van de Vlaamse Beweging voor de splitsing van de sociale zekerheid.

Dit is geen egoïsme maar een gezonde solidariteit met de huidige en toekomstige generaties Vlamingen. Enkel met een Vlaamse ziekteverzekering kan er een doeltreffend gezondheidsbeleid gevoerd worden.

Bewust Neutraal

Meer dan 70.000 leden weten dat het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds partijpolitiek neutraal is. Onze ongebonden positie zorgt er ook voor dat zowel patiënt als zorgverstreker compleet vrij zijn in hun keuze. Daardoor geniet het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds een ijzersterke klantgerichte en sociale reputatie.

Verrassend voordelig

Bij het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds zit u goed wat de door de wet verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering betreft. Maar wat meer is, onze uiterst volledige aanvullende verzekering maakt het verschil. Bij ons geniet u van onder meer volgende voordelen:

- tot 750 euro voor orthodontie;
- tot 600 euro geboortevordelen;
- tot 250 euro voor tandprothesen en lasertherapie;
- tot 175 euro voor alternatieve geneeskunde;
- tot 100 euro voor brillen en lenzen;
- tot 75 euro voor alle vaccinaties;
- tot 60 euro voor kampen en lidgeld sportclub;
- tot 25 euro voor voetverzorging;
- en nog zoveel meer!

**Aansluiten is heel eenvoudig.
Bel ons gratis nummer:
0800-179 75 en wij doen de rest.**

Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds heeft kantoren in heel Vlaanderen.